

КОСАЧИ (сбит преразказ)

Лятната нощ в безкрайното тракийско поле е прохладна и изпълнена с приказна тайнственост. Група косачи са дошли от загорските села тук, в Тракийското поле.

Един от тях, Лазо разпалва огъня и наблюдава прекрасните му отблясъци. Друг, Благолажа, чиито очи светят хитро, започва да разказва приказка за красива царска дъщеря. Лазо не вярва на приказката, а разказвачът се опитва да обясни, че

истините от живота са тягостни и не бива да се натрапват на хората.

Лазо продължава да не разбира значението народни умотворения, а Благолажа разказва ли, разказва... Царкинята била зла жена, самодива, пиела от кръвта на съпрузите си...

Другите косачи коментират приказката, а Лазо дори заявява, че би искал да бъде в прегръдките на тази царска дъщеря. Един от стоящите край огъня му напомня, че и той си има златокоса невяста, която може би го очаква. Разговорът се пренася към Пенка, жената на Лазо, останала да си живее на село. Стамо изказва съмнение във верността на Лазовица, защото останала сама, тя би си намерила някой друг...

Напрежението в Лазо нараства. Продължително мълчание се възцарява наоколо. Лазо тежко въздъхва, а Благолажа му припомня народната песен за невярната Стояница. Младоженецът се сърди истински на всички. Думите на другарите му го парят като въглени. Той знае, че жена му го обича, но след като не си е вкъщи, очи, които не се виждат, се забравят...

Скоро косачите заспиват, а само Лазо е буден и неспокоен, под влияние на разговорите. Привиждат му се мъчителни картини и той не издържа. Става и тръгва към селото, където е неговата Пенка.

Сутринта косачите са с един по-малко.